

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

154. Quidam latro furatur crumenam divitis in Ecclesia, quæritur, an hoc peccatum præter malitiam furti, contineat etiam malitam sacrilegij necessario in confessione aperiendam? Et an furari ex ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

tiones, rūs detractiones, contractus seculares, & similia.] Sic Lestius. Sed audiamus Thomam Zerolam in *praxi pœnitent. cap. 12. quæst. 17.* [Quærit ibi, utrum furari tapeta, tabellas, cortinas, vel fellas, vel quid huiusmodi, quæ erant accommodata à Sacrista, pro ornamento alicuius festiuitatis in Ecclesia, sit sacrilegium? Et respondet, quòd sic, quia deseruiebant cultui diuino, pro quo erant matuò data. Secus verò, si quis deferret fellam, tapeta, vel baldachinum, vel quid huiusmodi in Ecclesiam, pro sui commoditate, vel ornatu, vt faciunt Principes, Officiales, & Nobiles; quia tunc furari ea, non est sacrilegium. Sed quando fecisset Sacrista sibi ea accommodari, & ipse ea pararet pro sessione alicuius Principis, vel Prælati venientis ad Ecclesiam pro deuotione; tunc etiam committeretur sacrilegium: quia indirectè cultui diuino erant deputata.] Ita Zerola. Vide etiam Farinac. *de immunit. Eccl. cap. 16. num. 217. ad Bull. Gregor. XIV.* Ex his patet responsio ad dubitationem in principio positam. Nota verò, circa præsentem materiam, aduersus Ioan. de la Pegna, non committere sacrilegium, qui furatur Clerico aliquid iure Ecclesiastico possessum. Ita Pitigian. in *4. sentent. tom. 2. distict. 17. quæstione vnic. num. 5. in circumst. Vbi.*

RESOL. CLV.

An si quis furetur coram iudice, vel cum manifesto periculo vita, teneatur postea aperire hanc circumstantiam in confessione?
Et quid est dicendum de illo, qui in bello se exponit manifesto periculo mortis absque causa?
Idem est dicendum de eo, qui alteri suadet peccatum, cum periculo incurrendæ pœnæ mortis. Ex part. 1. tractat. 7. Ref. 61.

§. 1. **A**ffirmatiuam sententiam docet Vasquez in *part. 2. tom. 1. q. 7. art. 9. dub. 3.* qui putat, àn tali casu adesse duo peccata, videlicet peccatum, furti, & peccatum temeritatis contra fortitudinem: sicut, qui in bello se exponit manifesto periculo mortis absque causa.
 2. Sed mihi placet contraria sententia, quam nouissimè tuctur Tannerus in *part. 2. disp. 4. quæst. 3. dub. 3. num. 71.* nam pœna huius vitæ, quamuis à peccante præuisa, non addit nouam speciem malitiæ, nisi ea pœna directè sit intenta, ipsumque ad eò peccatum, tanquam medium ad hunc finem electum. Et ratio est: quia, qui directè, & per se non vult pœnam, sed tantum indirectè; is non vult pœnam, nisi ex suppositione peccati: sed velle pœnam ex suppositione peccati, per se non est peccatum vt patet: ergo: &c. Idem dicendum est de eo, qui alteri suadet peccatum, cum periculo incurrendæ pœnæ mortis. Sufficit igitur in tali casu pœnitenti, se accusare commisisse peccatum furti, & non explicare, se furatum esse coram iudice, vel cum manifesto periculo vitæ.

RESOL. CLVI.

An qui furatus est, v. g. mille aureos, satisfaciat, si in confessione dicat, subripui rem notabilem? Ex part. 1. tract. 7. Ref. 14.

Quamuis nò §. 1. **N**egatiuè respondet Nugnus in *addit. ad 3. plenè supra hoc, tamen lib. 5. capit. 7. num. 4.* Sanchez in *summ. tom. 1. lib. 4. quoad hoc cap. 11. num. 24.* Coninch. *de Sacram. disp. 7. dub. 3. doctrinam §. num. 13. conclus. 1.* Fagundez de *Precept. Eccl. tract. 2.*

lib. 4. cap. 4. num. 2. Suarez in *3. part. tom. 4. disp. 22. Conclus. 3. num. 17.* Medina *lib. 1. cap. 9. §. 2.* Toletus *lib. 1. cap. 7. num. 4.* Sotus in *4. distict. 17. quæst. 1. art. 2.* Sayrus de *Pœnit. cap. 8. num. 8.* Petrus Fay in *addit. ad 3. part. quæst. 9. artic. 2. disp. 5. concl. 1.* Bonacina *vbi infra*, & alij.

2. Hæc opinio est probabilis: sed contrariam etiam probabilem vocat Bonacina *de Sacram. disp. 5. quæst. 5. sect. 2. punct. 2. §. 3. distict. 3. num. 17.* & illam docuit Nauarrus in *cap. consideret. distict. 5. num. 12.* & ex neotericis sustinet hanc sententiam Vasquez in *3. part. tom. 4. quæst. 9. art. 1. dub. 3.* Megala in *1. part. lib. 5. cap. 12. num. 2.* Zanardus in *Theol. p. 1. tract. de Pœnit. cap. 18.* Cyprius *tractat. de cas. reseru. cap. 8. num. 1.* Zerola in *praxi pœnitent. cap. 12. quæstione quinta.* & alij. Vnde sufficit, quòd pœnitens dicat, se commisisse furtum in re notabili, vt Confessarius possit cognoscere illum peccasse mortaliter.

RESOL. CLVII.

An diuertitas voluntaria retentionis de re aliena furto sublata si circumstantia necessario in confessione aperienda?

Et supponitur plura non committi peccata, sed tantum contineri antiquum, quamuis vno anno, vel plus iniuste retineatur res, etiam si forte sapius renouetur propositum non restituendi, dummodo tamen pœnitentia ductus rem nò proponat restituere, & postea mutato animo, & proposito, habeat animum res restituendi.

Et notet hoc Confessarius, & à multis scrupulis immunis erit. Ex part. 1. tr. 7. Ref. 58.

§. 1. **S**uppono, probabilem esse sententiam Petri à Navarra *de resit. lib. 4. cap. 4. num. 9.* & Tanneri in *2. 2. disp. 4. q. 6. dub. 14. §. 425.* qui citat etiam Aragonium, & Carbonem; afferentium, plura non committi peccata, sed tantum continuari antiquum, quamuis vno anno, vel plus, iniuste retineatur res aliena, etiam si forte sæpius, interim offerratur oculo restituendi, aut etiam sæpius renouetur propositum non restituendi: dummodo tamen pœnitentia ductus non proponat restituere: & postea mutato proposito habeat animum non restituendi.

2. Hoc supposito quaritur, an saltem diuertitas voluntarie retentionis rei alienæ sit necessario in Confessione aperienda: Tannerus, *vbi supra*, numero 427. & alij, affirmatiuè respondent, & rationem adducunt: quia, licet in tali diuertitate retinendi rem alienam, inuito, domino, non semper multiplicentur peccata, vt *supra* diximus; aggravantur tamen notabiliter. Ergo, &c.

3. Sed in nostra sententia negatiuè respondendum videtur: quia circumstantia aggravantes non sunt necessario confitendæ: sed dicta diuertitas voluntarie retentionis rei alienæ est tantum circumstantia aggravans. Ergo in Confessione minime aperienda erit.

4. Notet hoc Confessarius, & à multis scrupulis immunis erit: nam pœnitens in Confessione latet, tantum se accusando, non restituens rem alienam: nec interrogandus est de tempore, & diuertitate retentionis, vel de numero peccatorum, quæ aliqui in tali diuertitate committi putant; dummodo, vt diximus, nò proposuerit restituere, & postea mutato animo determinauerit amplius restitutionem non facere: quæ omnia valde notanda sunt, quia multum practicabilia.